

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 5 ΤΟΥ ΜΑΗ 1912

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 478

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ-
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ. Τὸ Ζήτημά μας καὶ ὁ Βενιζέλος.
Φ. Σ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. Ἀντισοπεδοτικό σύστημα καὶ σύχρο-
νο ἦθος στὴν Ἀνατολή (Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Charles
Octavio Bunge : «Τὸ Δίκαιο εἶναι ἡ Δύναμις».)
ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΙΔΙΩΤΗΣ. Οἱ θλιμμένοι.
ΣΤΑΒΡΟΣ ΜΑΒΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ. Ἡ Λεονώρα (τοῦ Ed-
gard Poe).
Α. Π. Ἀνοιξη.
Κ. ΦΡΙΑΠΤΟΣ. Ἄσμα ἁσμάτων.
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. —
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ (*)

ΧΟΡΟΣ (στὸ Σολωμών). Δόσε μου ἀπὸ τὸ στόμα σου
[φιλιά.

Ἡ ἀγάπη σου γλυκύτερη μοῦ εἶναι καὶ ἀπὸ τὸ κρασί
καὶ τὰ μυρωδικά σου ὅλα τᾶλλα ξεπερνοῦν.
Εἶναι χυμένη τὸνομά σου μυρωδιά!
Γι' αὐτὸ οἱ κοπέλλες σ' ἀγαποῦν.
Μὲς στὸ χαρέμι τοῦ ὁ μέγας βασιλιάς με κατα-
[δέχτηκε.

Χάδια μαζί καὶ γλέντια ἔχω γιὰ σένανε
καὶ μέθυ πιότερο καὶ ἅπ' τοῦ κρασιοῦ
θὰ μοῦ σκορπίσουνε οἱ κόρφοι σου.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ (στὸ χορό). Μαύρη εἶμαι μὰ εἴμ' ὁμορφη,
ὡ τῆς Ἱερουσαλήμ κοπέλλες,
σὰν τὰ τσαντήρια τοῦ Κηδάρ τὰ σκοτεινὰ
σὰν τὰ ρουμπίνια πὺν φοράει ὁ Σολωμών.
Πὼς εἶμαι μαύρη μὴ καταφρονᾶτε με.
Ὁ ἥλιος μοῦ ἔχει ἀλλάξει τὴ θωριά.
Τὰ δέρφια μου μ' ἐμίσησαν
καὶ μ' ἔβαλαν τ' ἀμπέλια νὰ φυλάγω

(*) Κοίταξε περασμένο φύλλο.

καὶ ἄφισ' ἀφύλαχτο τὸν ἴδιον ἑαυτό μου!
(θυμᾶται τὴν ἀγάπη της). Ὡ πές μου ἀγάπη μου,
ποῦ βόσκεις τὰ κοπάδια σου
καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι ποῦ τὰ σαλαγᾷς;
πές μου νὰ ξέρω νᾶρθω μὴ χαθῶ στὰ μαντριά.
ΣΟΛΩΜΩΝ. Πόσο ἀξίζεις μὴ δὲν τό νοιωσες!

Ἐ! τράβα τότες στὰ κοπάδια σου
καὶ βόσκε με τσομπάνους τὰ κατσίκια σου.
Καὶ τὴν καρότσα σὺ πὺν ὁ Φαραὼ μοῦ χάρισε
στὴν ἀρχοντιά ξεπέρασες.
Σὰν τρυγονιοῦ τὸ πηγουνάκι σου ὁμορφο
καὶ μαργαριταρένιος σου ὁ λαιμός.
Μαλαματένιες θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ ἀρμαθιές
μὲ στίματ' ἀσημένια καὶ πλουριά.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Σὰν πάη νὰ πέση ὁ βασιλιάς
ὁ νάρδος φέρνει μου τὴ μυρωδιά του.
Μὰ καὶ ὁ δικός μου εἶναι μπουκέτο πὺν ἀνάμεσα
στὰ δύο μου τὰ βυζιά θὰ λικνιστῇ.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Σ' ἀγάπησα πολύ.

Φτεροῦγες ξιπιασμένες τὰ ματάκια σου
δειλῶν περιστεριῶν πὺν αἰθερολάμνουνε.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Μὰ καὶ ὁ λεβέντης πὺν ἀγαπῶ εἶν' ὁ-
[μορφος

καὶ στὸ χορτάρι τὸ δροσὸ με καρτερεῖ
πῶχουμε κέδρα καὶ κυπαρισσόκορμα σκεπή.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Λουλούδι ἂν με λένε, κρίνο ἂν με κα-
[λοῦν

Ἐσὺ στὰγκάθια ἀνάμεσα, στετέ μου κρίνε,
ξεχωρίζεις στὶς γυναῖκες ποῦδα ἐγώ.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Μὰ καὶ ὁ λεβέντης πὺν ἀγαπῶ,
σὰν τὴ μηλιά μες στᾶλλα δέντρα φαίνεται
στὰ παλληκάρια ἀνάμεσα.

Στὸν ἥσκιο τέτοιας ἤθελα μηλιάς
νὰ πᾶ νὰ γείρω. Καὶ τᾶχείλι μου
τὴ γλύκα τοῦ καρποῦ της νὰ γευτῇ.

Γιὰ δυναμῶστε τὴ λιγόψυχην ἐμέ,
ὡ στὸ ξερβί μου τὸ κεφάλι μου ἀκκουμπῶ
καὶ τὸ δεξί του με ἀγκαλιάζει.

Ὅρκίζω σας κοπέλλες μου
καὶ στὰ ζαρκάδια καὶ στ' ἀλάφια τὰ γοργὰ
ἀφῆστε με νὰ νείρομαι τὸν ἀγαπητικό μου
ἀπὸ τὴν ὑπνοφαντασιά μου μὴ τὸν διώχνετε.
Νάτος! Ἀφίνει τώρα τὸ βουνό,
ἴσωμα γίνονται οἱ γκρεμοὶ
στὴ γληγοράδα τοῦ ἀλαφιοῦ.
Φτάνει στὸ παναθῦρι στὰ καφάσια μου

καὶ μοῦ μιλά— «Πέτα σ' ἐμένα, ἀγάπη μου,
πάει ὁ χειμώνας κ' οἱ βροχές.
Κοίτα τὴ γῆ ξανάνθισε.
Τὰ τρυγονάκια τραγουδοῦν ζευγαρωτά.
Ἐβγαλ' ὄρνιθ' ἀπὸ κάθε συκιά
κ' ἡ μυρωδιά μεθ' σ' ἀμπέλια.
Ἐλα μαζί μου σ' ἀγκαλιὰ ζεστή.
Σκύψε λιγάκι νὰ σὲ δῶ ν' ἀκούσω τὴ φωνούλα σου.
Τ' ἀλεπουδάκια πιάστε μας μὴ μᾶς χαλοῦν τὰ κλή-
[ματα].

Ἐλα σ' ἀλήθεια, ἀγάπη μου,
ποὺ τώρα σὲ ἀνθότοπους τὰ γιδοπρόβατά σου
[σαλαγᾶς]

Ὡς ποὺ νὰ γείρ' ἡ μέρα
καὶ νὰ σβύσουνε οἱ ζωγραφιές
ἀπὸ τὸ χῶμα, ποὺ βεργόλιγνες ὀσκιές
ὀλημερὶς κεντούσανε, νάρθηξ.
Τὶς νύχτες ποὺ μονάχη μου κοιμοῦμαι σὲ ζητῶ,
καὶ στὸνειρό μου σ' ἀγκαλιάζω μὰ πετᾶς.
Καὶ παίρνω γῦρο τὴ μεγάλη πολιτεία μας
καὶ κράζω σε τοῦ κάκου, δὲ μ' ἀκοῦς.
Κ' οἱ νυχτοφύλακες ποὺ μ' ἀπαντοῦν
(ποὺ γύρους κάνουν ἄγρυπνοι κι αὐτοὶ)
σὰ μ' ἐρωτοῦν θρηνηῶ γιὰ σὲ
καὶ προσπερνῶ ὥς ποὺ σ' εὗρίσκω
καὶ σὲ παίρνω μὲ φιλιὰ καὶ φεύγουμε
στὸ σπίτι μας στὸ φτωχικὸ τῆς μάννας μου.
Ὅρκίζω σας κοπέλλες μου
καὶ στὰ ζαρκάδια καὶ στ' ἀλάφια τὰ γοργὰ
ἀφῆστε με νὰ νείρομαι τὸν ἀγαπητικὸ μου,
μὴ μοῦ τονὲ διώχνετε ἀπὸ τὴν ὑπνοφαντασιά μου.

ΧΟΡΟΣ. Τί νᾶναι τοῦτο ποὺ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ἔρημο

σὰ μιὰ κολόνα ἀπὸ καπνὸ ;
Λογῆς λογῆς ἀπάνου του ἔχει εὐωδιές
καὶ σμύρνα καὶ ἄλὸη καὶ μοσκολίβανο.
Νά! τὸ κρεββάτι κάτου ἐκεῖ τοῦ Σολωμῶν
ποὺ ἐξῆντα μαχητάδες δυνατοὶ
στέκουν τριγύρω ὥς τὸ πρωτὶ
μ' ὀλόγυμνα σπαθιά
καὶ διώχνουνε βραχνάδες καὶ στοιχειά.
Ἀσήμια εἶν' οἱ στύλοι του
καὶ τὸ προσκέφαλό του χρυσοκέντητο
λάμπει πορφύρα πρὸς τὰ πόδια χαμηλὰ
καὶ μέσα στρώμα τοῦ ἄπλωσαν
ἀγάπες τῶσων κοριτσιῶν.
Ἄς ἔρθῃ ὁ κόσμος γιὰ νὰ δῇ
τοῦ βασιλιᾶ μας τὴν κορώνα
καὶ τὸ προικὶ ποὺ τοῦδωσεν
ἡ μάννα του στὸ γάμο του.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Ὅλη γιὰ μένα εἶσαι ὁμορφή.

Πουλάκια, παιχνιδίζουν τὰ ματάκια σου.

Ἡ κόμη σου ὀλοκάθαρη
σὰν τὸ μαλλὶ τῶν κατσικιῶν
ποὺ βόσκουν πάνου στὸ Γαλάδ.
Ἀρνάκια κουρεμένα τὰ δοντάκια σου
ποὺ βγαίνουν ἄσπρα ἀπὸ τὸ τσαῖ καθαρά
δυὸ-δυὸ σὲ τάξη καὶ γραμμῇ.
Κόκκινο σπάρτο τ' ἀχειλάκι σου,
καὶ ὁ λαιμός σου πυργωμένος καὶ χτιστὸς
ποὺ χίλιες πολεμίστρες τ' ἄνοιξες
καὶ κεῖθε πολεμᾶς καὶ μὲ νικᾶς.
Τὰ δυὸ βυζιά σου εἶν' ἐλαφάκια γέμελα
ποὺ βόσκουνε στὰ κρεῖνα.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Σὰν πᾶρ' ἡμέρα καὶ διαβοῦν
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ σκότη
θὲ νὰ πᾶω στὸ μυρωδάτο τὸ βουνό.

(σὰν ν' ἀκούῃ τώρα καὶ τὸν ἀγαπητικὸ τῆς, τὸ βο-
σκό, νὰ τῆς μετράῃ τίς ὁμορφιές τῆς καὶ νὰ τῆς
λέῃ :)

«Πεντάμορφη εἶσ' ἀγάπη μου,
δίχως ψεγάδι, δίχως ἀσκημιὰ.
Ἐλα Νεράϊδα τοῦ Λιβάνου ἐσὺ
πέρνα, νυφούλα μου, τὰ κορφοβούνια τοῦ Ἀερμών.
Λιοντάρια καὶ παρδάλια μὴ σκιαχτῆς.
Μὲ μιὰ ματιά σου μοῦ πληγώνεις τὴν καρδιά.
Μὲ πλήγωσες, νυφούλα μου, ἀδερφοῦλα μου,
μὲ τῶν μαλλιῶν σου τὴν πλεξοῦδα
ποὺ στὰ λαιμά σου βόσκει μοναχῇ.
Κουβάρι μὲς στὰ στήθια σου
οἱ ὁμορφιές φωλιάσανε.
Μοσκοβολάει ἡ φορεσιά σου.
Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου στάζει κερί
καὶ κάτου ἀπὸ τὴ γλώσσα σου
μέλι καὶ γάλ' ἀνάβρυσε.
Κλειστὸ κηπάρι γένηκες
καὶ κρύβεις τᾶνθη τ' ἀκριβὰ
ζαχαροκάλαμο, κανέλλα, μοσκοκάρυδο.
Φύσα Βοριᾶ, πάρε Νοτιᾶ
καὶ κλόνισε τὸν κῆπο μου
νὰ σκορπιστοῦν τὰ μῦρα του
νὰ κεραστῶ τὸ μέθυ τὸ βαρὺ τῆς ἡδονῆς».
Ἐγὼ κοιμοῦμαι καὶ ὁ νοῦς μου εἶναι πρὸς σέ.
Σὰ νὰ σὲ νοιώθω τώρα πρὸς τὴ θύρα μου
καὶ σὰ ν' ἀκούω τὴ γνώριμη φωνή σου
«Ἐλ' ἄνοιξε, νυφούλα μου,
ἀγάπη μου καλή, ἀθώα περιστέρα μου.
Ἐλ' ἄνοιξε κ' ἔχει δροσὰ
ἐτοῦτ' ἡ νύχτα περισσῇ,
καὶ τὰ μαλλιά μου γέμισαν σταλαματιές.
— Εἶμαι γδυμένη, καλέ μου,
τὰ πόδια μου ποὺ τᾶπλυνα
θὰ τὰ μολύνω ἂ σκηκωθῶ».

Καὶ μ' ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ μὲ καλοῦσε
κ' ἐννοιῶσα ἅπάνω μου τὸ βάρος του,
καὶ ξύπνησα, καὶ ῥίχτηκα στὴν κλειδωνιά
ποὺ μύριζεν ἀκόμα ἀπὸ τὸ χέρι του
μὰ ἦσκιος εἶταν κ' ἔφυγε.

Καὶ σύρθηκα ἀπὸ πίσω του
κ' οἱ νυχτοφύλακες μ' ἀπάντησαν
καὶ μὲ τυράννησαν πολὺ.

Μοῦ πῆραν ἀπ' τὸν ὦμο τὸ δρεπάνι μου
καὶ πληγωμένη πρὸς τὰ κάστρα μ' ἄφισαν.

Ἄν τύχη, ἔσεῖς κοπέλλες μου,
καὶ βρῆτε τὴν ἀγάπη μου,
ὦ σᾶς ὀρκίζω πῆτε του
πόσο πονῶ καὶ λυόνω.

ΧΟΡΟΣ. Καὶ πῶς θὰ τὸν γνωρίσουμε, κοπέλλα μου,
[τὸν ἀγαπητικό σου,
Ἀπὸ τοὺς ἄλλους πιότερο τί τάχα ἔχει καὶ μᾶς
[ὄρκισες;

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Εἶν' ἄσπρος ροδοκόκκινος
καὶ φαίνεται σὲ χίλιους νᾶν' ἀνάμεσα.
Τὸ κεφαλάκι του δοκιμασμένο μάλαμα.
Τῆς φοινικιάς εἶναι κλαδιὰ καὶ λάμπουν τὰ μαλ-
[λάκια του

σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό.

Περικτεριῶν ματάκια εἶναι τὰ μάτια του
ὄγρὰ καὶ γυαλιστὰ σὰ δυὸ δαχτυλιδόπειρες.

Λουλούδια τ' ἀχειλάκια του

ποὺ ἀφίνουν σμύρνα σταλαχτὴ
κι ὁ οὐρανίσκος του φωλίτσα μελισσιοῦ.

Μαλαματένια δαχτυλίδια εἶναι τὰ χέρια του.

Ζαφεῖρι καὶ συντέφι πλουμιστὸ

κρεμᾶ καὶ σιγοπέφτει τἀποκοῖλι του.

Ἔχει τοῦ Λίβανου τὸ εἶδεῖ

κ' εἶναι σὰν κέδρο στὸ κορμί, ξεχωριστό.

Ὅλος μοῦ εἶν' ἀποθυμιὰ καὶ γλύκα.

Αὕτῃ 'ναι ἡ ἀγάπη μου, κοπέλλες μου.

ΧΟΡΟΣ. Καὶ ποῦθε λὲς νὰ τράβηξε
νὰ πάρουμε μαζί σου τὸ κατόπι του;

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Πρὸς τὰ σπαρτά του πῆγε πρὸς τὴ
[στάνη του

πᾶχει βοσκὴ καὶ κρινολούλουδα.

Ὡ τσομπανᾶκο μου δικὸς μόνον σὺ
καὶ μόνον ἐγὼ δική σου.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Ὡλη γιὰ μένα εἶσαι ὁμορφη
ὦραία σὰν τὴν Ἱερουσαλὴμ
καὶ φοβερὴ σὰν τὸ στρατὸ ποὺ πάει στὴ μάχη.

Ὡ γύρισε καὶ βλέπε με ἀκατάπαντα.

Ἡ κόμη σου ὀλοκάθαρη

σὰν τὸ μαλλὶ τῶν κατσικιῶν

ποὺ βόσκουν πάνου στὸ Γαλάδ.

Ἀρνάκια κουρεμένα τὰ δοντάκια σου

ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ τσαῖ καθαρά

δυὸ-δυὸ σὲ τάξη καὶ γραμμή.

Τὰ μαγουλάκια σου δυὸ κόκκινα

κομμάτια εἶναι ροδιοῦ

μὲς στὰ καρούλια τῶν μαλλιῶν σου.

Ἐξῆντα ἔχω βασίλισσες

κι ὀγδόντα παλλακίδες

καὶ κορίτσια ἓνα σωρό,

μὰ μιὰ εἶναι ἡ περιστέρα μου,

ἡ ἀμάλαγη, ἡ μοναχὴ τῆς μάννας της.

Σὲ μακαρίζουν οἱ βασίλισσες

καὶ σὲ παινοῦν οἱ κορασιὲς κ' οἱ παλλακίδες.

ΧΟΡΟΣ. Ποιὰ εἶναι τούτῃ ποὺ προβάλλει σὰν αὐγὴ
σὰν τὸ φεγγάρι ντροπαλή,
σὰν ἥλιος ποὺ παντοῦ φεγγοβολᾷ,
περήφανη σὰν ταχτικὴ πολέμου;

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Κατέβηκα στὸν τόπο ποὺ οἱ καρυδιὲς
[ἤσκιόνουνε

τὸ πράσινο χαλὶ τοῦ χορταριοῦ

νὰ δῶ τἀμπέλι' ἂν ἀνθισαν καὶ οἱ ροδιές,

καὶ δέχως νὰ τὸ νοιώσω, μοῦδωσεν

ἡ ψυχὴ μου τὸν ἀγέρα καὶ τὴν ἀρχοντιὰ

τῶν ἀμαξιῶν τοῦ Ἀμιναδίβ.

ΧΟΡΟΣ. Γύρισε, Σουλαμίτι, γύρισε

γύρισε νὰ σὲ δοῦμε νὰ σὲ καμαρώσουμε.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Καὶ τί θὰ δῆτε σὲ μιὰ Σουλαμίτιδα;

ΧΟΡΟΣ. Λυὸ ταμπουριῶν καμάρι.

Εἶναι τὸ διάβα σου ὁμορφο,

σ' ἁλαφροσέρνεις τὸ πασοῦμι σου.

Ὁ ἀφαλός σου σηκωτός,

στόμα δροσόλουστου σταμνιοῦ.

Εἶναι ἡ κοιλιά σου θεμωνιὰ σταριοῦ

ποὺ δὲ σκορπᾷ γιὰτὶ ἔχει κρίνα γιὰ φραγὴ.

Στρογγυλεμένα τὰ μεριά σου καὶ καμαρωτά,

ἔργο σοφοῦ τεχνίτη.

Τὰ δυὸ βυζιά σου δυὸ ἐλαφάκια γέμελα.

Πύργος εἶν' ὁ λαιμός σου συντεφένιος.

Τῆς Ἑσεβὼν τῆς λίμνης στὰ ματάκια σου κρατεῖς.

Περὴφανη εἶν' ἡ μύτη σου σὰν τὴ κορφοῦλα τοῦ
[Λιβάνου,

ποὺ τηρεῖ τὴ Δαμασκό.

Σὰν Κάρμηλο ψηλὰ

τὸ πλούσιο τὸ κεφάλι σου κρατεῖς,

καὶ τὰ χυμένα σου μαλλιά πορφύρα λὲς καὶ τᾶ-
[πλωσες

καὶ τύλιξες στὰ δίχτυα τοὺς αἰχμάλωτο τὸ βασιλιᾶ.

Εἶσαι ὁμορφη, λάχταριστή,

μονάχα γιὰ τὴν ἡδονὴ πλασμένη.

Ἔχεις τὸ ψῆλος φοινικιάς

κ' εἶναι τσαμπιὰ τὰ δυὸ βυζιά σου τσουπωτά.

ΣΟΛΩΜΩΝ. Κ' εἶπα νᾶνέβω στὸ περήφανο δεντρό,

νὰ φτάξω πρὸς τὸ ψῆλος του,
 νᾶχω θροφή μου τὰ βυζάκια σου
 κι ἀπ' τὴ μυτίτσα σου τὸ χνῶτο σου σὰν μήλου
 [μυρωδιά
 κι ἀπὸ τὸν οὐρανίσκο σου
 σὰν τὸ κρασί ποὺ χύνεται γλυκά.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Κ' ἴσα τραβᾷ πρὸς τὴν ἀγάπη μου,
 καὶ φέρνει γλυκοκοίμισμα καὶ παραμιλητό.
 Μόνο γιὰ κεῖνον εἶμαι.
 Ἄστε με νὰ πάω καὶ καρτερεῖ.
 Ἀγάπη μου, ἔλα στὰ χωράφια νὰ μὲ πῆς
 νὰ κοιμηθοῦμε στὸ χωριό,
 καὶ τὴν αὐγούλα νὰ πετάξουμε
 μαζί κάτου στ' ἀμπέλια.
 Ἐκεῖ φιλιὰ καὶ χάδια ἔχω γιὰ σέ.
 Μυρίσανε τὰ ὑπνοβότανα
 καὶ κάθε καρπερὸ δεντρὶ
 μὲ τὴν καινούργια του στολίστηκε θροφή.
 Καὶ τὰ παλιὰ καὶ τὰ καινούργια ὁπωρικά,
 γιὰ σέ φυλάγω, ἀγάπη μου.
 Γιατί ἀδερφός μου νὰ μὴν εἶσαι
 καὶ τῆς μάννας μου τὸ γάλα νὰ μὴ βύζαινες
 σ' ὅλους μπροστὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσω,
 ὅπου σ' εὐρῶ, καὶ νὰ σέ σύρω μὲ φιλιὰ
 στὸ φτωχικὸ τῆς μάννας μου,
 μὲ μυρωδάτο νὰ ποτίζω σε κρασί,
 μὲ τῶν ροδιῶν μου τὸ ζουμί,
 καὶ στὰ ξερβά σου νὰ στρωθῶ,
 καὶ νὰ μὲ σφίγγῃ τὸ δεξί σου σὲ ἀγκαλιά;
 Ὅρκιζω σας, κοπέλλες μου,
 ἀφῆστε με νὰ νείρομαι τὸν ἀγαπητικό μου,
 ἀπὸ τὴν ὑπνοφαντασιά μου μὴ τὸν διώχνετε.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ποιὰ εἶναι τούτη ποὺ ἀνεβαίνει
 μὲ στολίδια λουλουδιῶν,
 γυρτὴ σ' ἀγαπημένην ἀγκαλιά;
 Ἐσὺ ἀπὸ μένα εἶδες τὸ φῶς,
 κάτου ἀπ' τὸν ἥσκιο τῆς μηλιάς.
 Ἐκεῖ σ' ἐκοιλοπόνησεν ἡ μάννα σου
 κ' ἐκείνη ποὺ σ' ἐγέννησε, σ' ἐγέννησεν ἐκεῖ.
 Βάλε με τώρα στὴν καρδιά σου φυλαχτὸ
 καὶ κόλλα με στὸ μπράτσο σου βραχιόλι.
 Γιατί νὰ κόλαση ἡ ἀγάπη,
 θάνατος φλόγα ποὺ καίει,
 νερὰ νὰ τηγνέ σβύσουν δὲν μποροῦν,
 οὔτε ποτάμια νὰ τὴν πνίξουν.
Μὲ βιὸς δὲν ἀγοράζεται καὶ πλοῦτια ἡ ἀγάπη.
Μὲ τέτοια ὅποιος πάσκισε,
μπαίγνιο στὸ τέλος γένηκε.
 Ἐχω κ' ἐγὼ ἀδερφή,

μικρούλ' ἀκόμα δίχως κᾶν βυζί·
 στὴν ὥρα τῆς σὰν ἔρθῃ τί θὰ κάνουμε;
 Νᾶτανε κάστρο βίγλες θὰ τοῦ βάζαμε,
 νᾶτανε πόρτα θὰ τὴν ντύναμε
 μὲ κέδρινο σανίδι.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Εἴμουννα κάστρο κ' εἶχα πύργους
 τὰ βυζιά μου ἐγώ.
 Καὶ στάθηκα μπροστὰ τοῦ ἀπείραχτη
 σὰν νὰ μᾶς ἔδενε συνθήκη.
 Εἶχεν ἀμπέλια ὁ Σολωμὼν στὸ Βαλχαμὼν
 καὶ τᾶδωσε σὲ τρυγητάδες,
 ποὺ χίλια θὲ νὰ τοῖφερναν φλουριά γιὰ τὸν καρπό.
 Ἐμένα εἶναι δῶ τᾶμπέλι μου!
 Ἄς πάρῃ ὁ Σολωμὼν τὰ χίλια του!
 κ' οἱ τρυγητάδες τὰ διακόσα.

ΒΟΣΚΟΣ. Βασίλισσα τῶν λειβαδιῶν
 τᾶηδονολάλημά σου ὅλοι τ' ἀκουσαν,
 κάνε καὶ μένα ν' ἀκούσω.

ΣΟΥΛΑΜΙΘ. Ἐλα, καλέ μου, ἀγαπημένε μου ἐσύ,
 νὰ φύγουμε μὲ γληγοράδα τοῦ ἀλαφιού
 στὰ μοσκομύριστα βουνά.

Κ. Ι. ΦΡΙΑΙΓΤΟΣ

Η ΛΕΟΝΩΡΑ

(ΤΟΥ EGDAR POE)

Ἡ μετάφραση ἀφιερῶνται τοῦ φίλου
 μου *Ματθαίου Κόκκινου*.

»Sub conservatione formae specificae
 salva anima». Raymond Sully.

Εἶναι ἡ γεννιά μου ἐμένα ξεχωριστὴ καὶ ξα-
 κουστή σὲ φαντασία καὶ σὲ αἴσθημα. Ὁ κόσμος μ' ἔ-
 χει βγάλει τρελλό· μὰ δὲν ξέρουμε ἀκόμα ἂν τρέλ-
 λα δὲν εἶναι ὁ πιδὸ ψηλὸς καὶ θαυμαστὸς νοῦς — ἂν
 πολλὰ ἀπ' τὰ περιδόξαστα καὶ θαυμαστά — ἂν κάθε
 τι βαθὺ δὲ βγαίνει ἀπὸ ἀρρώστεια τῆς σκέψης —
 ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλληνε διάθεσιν τοῦ νοῦ ποὺ
 εἶναι ὑπέροχη καὶ θεία, καὶ ποῦ, γιὰ νὰ γίνῃ τέτοια,
 κουράζεται, βέβαια, καὶ ξοδεύεται καὶ λιγοστεύει τὸ
 μυαλό. Ὅσοι ὀνειρέβονται τὴ μέρα νοιώθουν καὶ
 βλέπουν πολλὰ ποὺ δὲν τὰ ξέρουν ὅσοι τὴ νύχτα
 μόνο νειρέβονται. Στὰ ὁράματά τους τὰ ἀχνὰ καὶ
 τὰ γλυκόλεπτα βλέπουν καὶ τὴν αἰωνιότητα τῆς μέ-
 ρας οἱ ὀνειρεφτάδες, κι ἀνατριχιάζουν, ὅταν ξυ-
 πνοῦνε, καὶ σιγοτρέμουνε θυμάμενοι πῶς εἶτανε στὴ
 θύρα τοῦ μεγάλου μυστικοῦ. Κάποτε μαθαίνουνε κι
 ἀπ' τὴ σοφία τοῦ καλοῦ λιγοστά· καὶ γιὰ τὸ κακὸ
 μαθαίνουνε, καὶ πιδὸ πολλὰ. Τραβοῦνε, ὅσο ἀκυδέρ-
 νητα κι ἂν εἶναι, καὶ πάνε μέσα στὸν ἀπέραντο ὠ-
 κεανὸ τοῦ «ἀνέκφραστου φωτός» καὶ πάλε, σὰν τοὺς